Я пам'ятаю: у забої
рубали вугіль шахтарі,
де каганець боровся з тьмою,
як промінь ранньої зорі.

Там, над землею, неба шати,
весняних сповнені окрас.
Як важко лежачи рубати
блискучий вугіль раз у раз!

Але повіяв на дороги
свободи вітер весняний,
і шахтарям на допомогу
прийшли машини у забій.

Вони помножили нам сили
за щастя в трудовій борні,
і кайла крицю замінили
комбайна мускули стальні.

Як сон далекий, рабства роки...
Погаснув каганець блідий,
і сяйва денного потоки
прийшли з машинами в забій.

Немов пройшли весняні грози
у штреках, темних і глухих...
Гуркочуть там електровози,
де коногона свист затих.

Іде шахтар. У нього сяб
маленьке сонце на чолі.
І серце піснею вітає
Атланта рідної землі.

За день у ночі горобині
він бився з тьмою недарма.
Це він, на радість Батьківщині,
всю землю на плечах трима.

1956